

 <http://www.hifi-voice.com/testy/i-vitezove-se-musi-rozcvicit.html>

I vítězové se musí rozcvičit

...aneb několik postřehů z rozehrávání soustav Usher S-520II

První dojem po zapojení čerstvě vybalených soustav je samozřejmě velmi příznivý. Jednak nás zaskočí vynikající zpracování, po připojení k zesilovači i relativně mimořádný objem nízkých kmitočtů vzhledem k tak malé ozvučnici. Při delším poslechu a důkladnějším zkoumání však zjistíme, že nedostatků je poměrně hodně. V první řadě je to velmi špatné zobrazení jednotlivých nástrojů v trojrozměrném prostoru. Mám tím na mysli především jeho přesnost, protože šířka a hloubka podané scény je od počátku velmi dobrá. Dále jsou to neduhy vyskytující se téměř vždy u nerozehraných soustav, tj. určitá syrovost středního pásma, způsobující nedokonalé přenesení barev jednotlivých akustických nástrojů a nedostatečně jemné a hladké podání kmitočtů nejvyšších. V neposlední řadě jsou to samozřejmě nedostatky v pásmu hloubek, způsobené tuhostí roztomilého středobasového měniče z dílny Usher.

Výrobce doporučuje pro zahorení dobu provozu min. 60 hodin, podívejme se tedy společně co všechno se během této doby událo, co se změnilo a jak.

1. zastavení po 12 hodinách provozu:

Pro zaregistrování nějakých hlubokých tónů je stále potřeba min. 1 hodiny provozu. Hloubka prostoru je překvapivá, zobrazení nástrojů však stále velmi nepřesné. Totéž platí o pohledu pravo-levém. Určité zlepšení se dá vypořádat u vysokých kmitočtů, které částečně ztratily písčitosť a zrnitosť, zní tedy malinko příjemněji. Celkový dojem z poslechu je lepší při nižší hlasitosti, kdy je relativně objemově více hloubek a syrovost středů nepůsobí tím pádem tolik rušivě. Tzv. zmizet v prostoru však tyto malé bedýnky dokážou od samého počátku.

Při zmiňované hlasitosti se hlasy Stinga nebo Mari Boine jeví docela příjemně a přirozeně, bez výrazných sykavek. Podání houslí a kytar je rovněž přijatelné, bubínky a chrastítka zní tak, že příliš neruší. Nízkých kmitočtů je např. u Stinga a Alviku objemově stále méně, vyznívají slabě až tence, s nedostatečným důrazem a kontrolou. U Mari Boine je jich naopak objemově dostatek, jsou hutné, kontrola a rychlost však schází. Zobrazení nástrojů v prostoru, např. na albu Mino Cinelu, není žádné, resp. je velmi nepřesné. S referencí to zatím srovnatelné není v žádném směru.

2. zastavení po 24 hodinách:

Podání saxofonu Tommy Smithe na albu A. Andersona „Live at Belleville“ je docela vtahující a záživné, nástroj začíná nabírat barvu i objem, jeho lokalizace však zůstává stále nepřesná. Kontrabas Andersona se už dá poznat podle barvy, objem nástroje však neustále chybí a nejnižší tóny rovněž. Jeho tělo je příliš malé a lokalizace nepřesná. Trio je špatně postaveno v prostoru, mezi nástroji není dostatek vzdušnosti, dokonce se občas překrývají. I přes tyto výtky již lze při poslechu tohoto alba strávit několik příjemných chvil.

Na Stingově albu „The Living Sea“ však nejsem zatím schopen zaregistrovat jakékoli zlepšení. Vše se mi jeví trochu syrové a zrnité, výšky píscíté, hluboké tóny chybí a prostorová lokalizace se zatím nezlepšila. Zvonečky a triangly zní nečistě, nejsou tak jemné jak je znám z jiných soustav a zobrazení scény je rovněž jiné než obvykle. Zatím tedy žádné velké nadšení nepocítuji, i když poslouchat se to dá.

3. zastavení po 36 hodinách:

Např. ve skladbě Stanley Clarka - „Passenger 57 Main Title“ se basa jeví velice přesvědčivě. Nejhlubší tóny sice chybí, celé hudební spektrum je položeno poněkud výše, ale basa je rychlá, přesná, konturovaná i dobře posazená v prostoru. Rovněž ostatní nástroje jsou docela dobře prostorově rozlišené, a to i do hloubky, zní docela barevně a příjemně, opravdu to není špatné. Zhruba totéž můžeme říci o kytáře Satrianiho v „Moroccan Sunset“, která je docela přesně lokalizovaná, stejně jako jednotlivé bubny a činely, nebo o přesvědčivě znějící trubce Milese Davise ve skvěle nahrané skladbě „I Thought About You“. Zde všechny nástroje včetně saxofonu, činelů, metliček i kontrabasu působí dostatečně vzdušně, přehledně i barevně, nezapomínejme však, že tato nahrávka je opravdu mimořádná.

Při poslechu obligátního Stinga a M. Cinelu se zdá, že se prostorové zobrazení pomalu zlepšuje, scéna začíná nabírat skutečné obrysy, výsledný dojem už není tak zoufalý jako zpočátku, ještě to však není dokonalé. V podání akustických nástrojů se stále projevuje trocha syrovosti a méně příjemnosti.

4. zastavení po 48 hodinách:

Velmi příjemný zážitek přinesl poslech alba „New Moon Daughter“ Cassandry Wilson při nižší hlasitosti. Dostatek basů, výborný prostor, sykvky v mezích, celkově bez připomínek.

Podobně dopadl i poslech Al Di Meoly z alba „Kiss My Axe“, kde akustická kytara, klavír, různé bubínky, činely a dřívka zní velice přirozeně. I hloubka prostoru a lokalizace je velmi dobrá, a přestože je to celé trochu výše posazené, výsledný dojem z poslechu je výborný.

U osudového Stinga, který se táhne celým tímto příběhem, se opět trochu zlepšilo zobrazení prostoru, je čím dál vzdušnější a přesnější, i jednotlivé nástroje působí přirozeněji. Některá jemná cinkátka zní ještě trošku syrověji, basů je objemově méně, lze však usoudit, že se pohybujeme tím správným směrem. Rovněž u M. Cinela je znatelné pomalé zlepšování. Jak se zpřesňuje a rozšiřuje zobrazení prostorové scény, tak se postupně zlepšuje i vše ostatní. Přestože stále ještě scházejí nejnižší tóny a basů je objemově méně, celkový projev pořád není dostatečně jemný a uhlazený, ale je naopak více otevřený a naturalistický, i tento disk se pomalu stává poslouchatelným. Takovýto temperamentní zvukový charakter by jistě už mnohým vyhovoval.

5. zastavení po 60 hodinách:

Musím konstatovat, že doporučení výrobce přesně koresponduje s mými poznatky a zjištěními; znovu jen potvrzuje, jak důležitá rozcvička může být a jak podstatné změny v celkovém projevu je schopna přinést. Samozřejmě, že pomalé změny k lepšímu budou probíhat i v následujících hodinách provozu, ale to podstatné se už událo. Nyní jsem spokojen se všemi atributy které jsem během rozcvičky těmto úžasným soustavám vytýkal a obě osudová alba, tj. Sting a Mino Cinelu znějí úžasně. Pro zjednodušení bych to shrnul asi takto: tak jak dochází postupně ke zpřesňování prostorového zobrazení, k rozšiřování scény všemi

směry, nárůstu vzdušnosti mezi jednotlivými nástroji a muzikanti se usazují na svých obvyklých místech, tak se postupně zlepšuje i vše ostatní.

Barvy nástrojů se stávají skutečnými, syrovost, zrnitost a písčitosť vysokých frekvencí pomalu mizí, nízkých kmitočtů přibývá a jsou rychlejší, přesnější i důraznější. Vzhledem k velikosti ozvučnice jich rozhodně není nedostatek, důležitou roli zde však bude hrát velikost poslechového prostoru. V mých podmínkách, tj. asi 18m², došlo k velmi zajímavému zjištění. Lepšího výsledného dojmu než na stojanech uprostřed místnosti, jsem dosáhl při umístění soustav poměrně blízko zadní zdi. Na stojanech v prostoru bylo basů přece jen méně, kmitočtový průběh nebyl vyrovnaný, středy tím pádem působily příliš dominantně, při větší hlasitosti až mírně agresivně. Při posunu ke zdi se vše srovnalo, celkový dojem byl mnohem příjemnější, a co je nejpodstatnější a nejpřekvapivější, výjimečná hloubka prostorové scény zůstala zachována a přesunula se za zeď k sousedům.

To je velmi pozitivní zjištění na které navazuje i skutečnost, že nejlepších výsledků v celkovém zobrazení prostoru jsem dosáhl bez natočení soustav k posluchači, tedy při umístění rovnoběžném a s výškovými měniči situovanými blíže k sobě. I možnost nabízeného připojení systémem bi-wiring je potřeba využít. Tedy v takovéto nenáročné konstelaci a při nižší nebo obvyklé pokojové hlasitosti zní všechny akustické nástroje nejpřirozeněji, dostatečně barevně, celé pásmo je vyrovnané, scéna výborně vyobrazena, výsledný projev maximálně vyladěný a kompaktní. Při vyšší hlasitosti dochází k mírnému nárůstu agresivity, zvuk se stává více otevřený a energický, což může být naopak přínosem pro posluchače jiných žánrů, např. rocku nebo hudby elektronické.

V menších poslechových prostorách pravděpodobně bude možno s úspěchem umístit soustavy na stojany do prostoru a nízkých kmitočtů bude přesto dostatek. Nechci samozřejmě opakovat vše co už uvedl v obsáhlém testu můj kolega p. Jiří Petrák, mým cílem bylo pouze podělit se s čtenáři o poznatky z průběhu rozcvičky vítězů ankety o komponent roku. A mé závěrečné doporučení tedy zní: vsad'te na zobrazení prostoru, až ten bude v pořádku, bude perfektní i vše ostatní. Pak už zbývá jen si užívat v této cenové kategorii naprosto ojedinělého zvukového projevu, kterému nechybí nic z atributů soustav podstatně dražších. Na mě zvuk zapůsobil velice svěžím a plným dojmem, zachovávajícím delikátní rovnováhu mezi detaily na straně jedné a muzikálností na straně druhé.

Jako na každém výrobku, i tady bychom určité nedostatky jistě našli. Při této pořizovací ceně bych však doporučoval, stejně jako většina periodik po celém světě, na ně rychle zapomenout. Pokud by některý výrobce chtěl těmto soustavám konkurovat, musel by přijít s něčím úplně novým, nebo znatelně lepším. Ta druhá možnost se jeví jako velmi obtížná, ne-li nereálná.

Hi-Fi Voice

hi-fi magazín